

paa ca. 200 000 Kr. aarlig, og man gav ogsaa Tilslutning til § 3. Det, der vakte Betænkelighed, var § 2, i hvilken der fastsættes Takster for Dyrlægernes Arbejde i det offentlige Tjeneste, men saaledes, at Landbrugsministeren i Slutningen af Paragraffen bemyndiges til, naar han maatte finde Anledning dertil, at ændre Taksterne. Udvalgets Arbejde er særlig gaaet ud paa at finde en Løsning af dette Spørgsmaal, som vi alle kunde samles om, og det er lykkedes, idet Udvalget stiller et Ændringsforslag, som er tiltraadt af den højtærede Landbrugsminister, og som gaar ud paa, at de faste Takster udgaar af Loven og Landbrugsministeren faar Bemyndigelse til at bestemme Taksternes Størrelse. Nu regner jeg egentlig med, at de Takster, der er angivet i § 2, saaledes som den foreligger fra Folketinget, vil komme til at danne Grundlaget for de Takster, den højtærede Landbrugsminister vil fastsætte, og der kan vel ikke være meget at sige til disse. I alle Tilfælde mener jeg ikke, de bør være højere, men under normale Forhold vil de temmelig sikkert ligge nær ved det rigtige. Hvis der skulde opstaa store Epidemier som f. Eks. de Mund- og Klovesygeepidemier, vi har haft her i Landet — de har jo paadraaget Staten en stærkt øget Udgift og skaffet Dyr lægerne en overordentlig stor Fortjeneste —, tror jeg imidlertid, der kunde være Grund til at nedsætte Taksterne. Lovforslagets Takster afviger fra de nugældende, der er fastsat pr. Time, idet Betalingen nu skal udredes pr. Forretning. Det mener vi ogsaa er en Fordel, men hvis man fastsætter de Takster, der er angivet i Lovforslagets § 2, finder vi, som sagt, der vil være Grund til at foretage Nedsættelser under en fremtidig udbredt Epidemi. Som det nu er, indsender Dyr lægerne deres Regninger til Amtet, som betaler dem og faar Beløbet refunderet af Staten. Jeg tror, der kunde være Grund til, at Regningerne blev underkastet en vis kritisk Revision. Der er vistnok nogle af dem, som ikke staa helt i Forhold til, hvad der var bestemt i den gamle Lov, men vi mener, at Misforholdet vil blive mindre, naar Betalingen fastsættes pr. Forretning. — Det er jo en kendt Sag, at Staten ofrer betydelige Beløb paa Uddannelsen af Læger og Dyr læger, og Lovgivningsmagten giver dem ligefrem en Monopolstilling. Derfor vil jeg gerne henstille, at den højtærede Landbrugsminister, som har en ret betydelig Indflydelse paa de Takster, der fastsættes

for Dyr lægernes Arbejde i det offentlige Tjeneste, baade for Eksportmarkedernes og den offentlige Kødcontrols Vedkommende og navnlig, for saa vidt angaar Kontrollen paa vore Eksportslagterier, vil yde sin Medvirkning til, at Taksterne kommer til at staa i et mere rimeligt Forhold til de nuværende Konjunkturer, end Tilfældet er i Øjeblikket.

Hermed skal jeg anbefale det af Udvalget stillede Ændringsforslag, som er tiltraadt af den højtærede Landbrugsminister.

Jensen (Aale): Ved Lovforslagets første Behandling blev der jo givet almindelig Tilslutning til Lovforslagets Fremme, men fra Venstres og fra konservativ Side blev Takstbestemmelserne kritiseret, idet man navnlig vendte sig mod det, som den ærede Ordfører lige har omtalt, at der blev fastsat Takster og saa dog bagefter givet Landbrugsministeren Bemyndigelse til i givet Tilfælde at ændre dem. Man ønskede et Ændringsforslag stillet, som gik ud paa, at Landbrugsministeren nok fik en Bemyndigelse, men kun til at nedsætte Taksterne. Dette interesserede ikke os. Vi fandt nemlig, det var forkert, og personlig synes jeg, at det maatte være ubehageligt for Ministeren, for det vilde jo yderligere understrege, at dette Ministerium kun kunde skære ned; vi fra vor Side vilde ogsaa gerne give ham Lejlighed til, hvis der var Anledning dertil, at forhøje Taksterne. Det fremgik jo af den ærede Ordførers Udtalelser, at han ansaa de Takster, som er anført i Lovforslaget, for nogenlunde passende; i hvert Fald ønskede han ikke, at Ministeren skulde benytte den Bemyndigelse, der her gives ham, til at sætte dem højere. Mit Parti har i og for sig ikke ønsket at faa Ændringer indført, men vi har dog ikke villet modsætte os, at Taksterne blev taget ud af Lovforslaget, naar den højtærede Landbrugsminister fik den foreslaaede Bemyndigelse. Det, jeg som nævnt ved første Behandling for mit Vedkommende fæster Opmærksomheden mest ved og anser for det vigtigste, er, at Dyr lægerne møder i rene Kitler og med desinficeret Fodtøj til hver Forretning, de foretager, naar der er smitsomme Sygdomme, idet man ikke kan være tjent med, at de eventuelt møder paa en saadan Maade, at de i Stedet for at gøre Gavn kommer til at gøre Skade. Men man kan jo ikke stille Krav, uden at man ogsaa maa betale nogenlunde rimeligt for